Contributed by Bert Inwoud, Micha Gaus
donderdag, 19 mei 2011 -

Op 12 mei was het internationale dag van de verpleegkundige. Niet dat er echts iets te vieren valt. Overbelasting, te weinig volk op de werkvloer, een verloning die niet naar verhouding is,...Sinds men deze dag ‘viert’ is er eigenlijk nog niets structureels veranderd. Hier niet, in Europa niet. Zelfs niet over de grote plas, in de USA. Florence Nightingale is zowat de “oermoeder” van de verpleegkundige en het zinnebeeld van de slaafse, altijd paraat staande verpleegkundige, met de glimlach op het gelaat. Begin jaren negentig stond er in koeien van letters op een spandoek van de Witte Woede geschreven: “Fuck Florence Nightingale”. Dit beeld is op ieders netvlies gebrand.

N.a.v. de geplande nationale actie van de Social/Non-Profit op 9 juni in Brussel geven we hier een artikel vanuit de USA. Ook daar roeren de verpleegkundigen zich. Al valt hier vast te stellen dat zij zich eerder op corporatische wijze organiseren. Dit in tegenstelling met de vakbondsstrijd hier die alle personeelsgroepen bij de strijd wil betrekken. Laat ons de internationale solidariteit versterken! Samen sterk!

Vakbond van verpleegkundigen: Florence Nightingale werkt hier niet meer.

Door Micha Gaus

De Amerikaanse vakbond National Nurses United (NNU) liet zich tijdens de Nationale Week van de Verpleegkundige opmerken met stakingsaanzeggingen in zes hospitalen in 5 staten, waarbij zij op

sommige plaatsen een verhoging van de bestaffing bekwamen en op andere plaatsen de verhoging van de gezondheidskosten tegenhielden.

Gelijktijdig met Florence Nightingale's geboortedag, wordt de Week van de Verpleegkundige door de American Nurses Association (ANA) gepusht om haar leden te eren. Maar terwijl de ANA, vooral door verpleegkundige managers gedomineerd, van de gelegenheid gebruik maakt om haar verknochtheid aan “flexibele bestaffingsplannen” in de verf te zetten, vinden de vakbonden van verpleegkundigen die gebroken hebben met het ANA dat je enkel met een rechte rug de overwinning behaalt .

De stakingsaanzeggingen stelden de chronische onderbestaffing van de hospitalen in het daglicht, wat bestuurders er toe aanzette om te zeggen dat zij liever 10 miljoenen dollars willen spenderen voor het vervangen van verpleegkundigen tijdens stakingen dan zich te verplichten om voldoende verpleegkundigen te voorzien om patiënten op een goede manier te verzorgen.

De acties voor jobs waren voldoende om de ziekenhuizen binnen enkele dagen tot toegevingen te dwingen: St. Vincent’s in Worcester, Massachusetts, tekende een overeenkomst die elke verpleegkundige verzekert dat hij/zij per shift niet meer dan 4 à 5 patiënten moet behandelen. Een mijlpaal voor het gevecht dat de Massachusetts Nurses Association heeft gevoerd om in deze staat afdwingbare patiënt/verpleegkundige normen vast te leggen .

Verpleegkundigen in Bangor, Maine, ondertekenden een overeenkomst die voor de eerste keer in de geschiedenis hun bestaffing vastlegde. Zij bekwamen een verbetering die de leiding of de “hoofd”verpleegkundige vrijstelt van in te springen wanneer andere verpleegkundigen overbelast zijn.

De directies van de ziekenhuizen keuren de “nationale agenda” van de vakbonden van verpleegkundigen openlijk af, door er op te wijzen dat de plaatselijke verpleegkundigen op een dwaalspoor zijn gebracht door een rattenvanger van Hamelen in de gedaante van de California Nurses (CNA), die tien jaar geleden op nationaal vlak de enige staatswet bekwam die de verpleegkundige-patiënt verhoudingen regelt. CNA is de grootste binnen de NNU.

“Wat is er mis met patiëntenveiligheid?” vraagt Mary Havlicek Cornacchia zich af, verpleegster in het Boston’s Tufts Medical Center en vice-voorzitter van de vakbond aldaar. “Wij zijn trots op die agenda.”

Je kan het volledige artikel lezen op de site van Labornotes: www.labornotes.org